

Benjamin Grosvenor, piano

El pianista britànic és conegut internacionalment per les seves interpretacions elèctriques i penetrants. La seva inspiració plena de virtuosisme en les més aclaparadores complexitats tècniques mai no comprometen la profunditat i intel·ligència de les seves actuacions. Famós pel seu so particular, és descrit com “*poètic i subtilment irònic, brillant i alhora clar, intel·ligent i amb humor, tot passat pel sedàs d’un toc bellament transparent i musical*” («The Independent»), trets que el converteixen en un dels pianistes joves més reclamats.

Entre els primers moments destacats de la seva carrera, cal destacar el triomf a la final de piano de la BBC Young Musician Competition el 2004, als 11 anys. Des d’aleshores ha esdevingut un pianista reconegut internacionalment que actua amb orquestres d’arreu, com les simfòniques de Boston i Chicago, Filharmònica de La Scala, Orquestra Gürzenich de Colònia, London Symphony Orchestra o New York Philharmonic, dirigit per la batuta de directors com ara Riccardo Chailly, Mark Elder, Emmanuel Krivine, Gianandrea Noseda, François-Xavier Roth, Esa-Pekka Salonen, Nathalie Stutzmann i Michael Tilson Thomas. Artista BBC New Generation del 2010-2012, ha actuat als BBC Proms diverses vegades i el 2015 va participar a la Darrera Nit interpretant el *Concert per a piano núm. 2* de Xostakóvitx amb la BBC Symphony Orchestra i Marin Alsop.

El 2011 va signar un contracte amb Decca Classics, que el convertia en el músic britànic més jove d’establir-hi relacions i en el primer pianista britànic a fer-ho dels darrers seixanta anys. Durant la seva carrera, Grosvenor ha estat guardonat amb el premi Gramophone en l’apartat Jove Artista de l’Any i en el d’Instrumental; el premi Clasic Brits Critics’ Award i el UK Critics’ Circle Award, a més del Diapason d’Or Jeune Talent i una beca de la Royal Academy of Music. El 2016 va guanyar la primera edició del Premi de Piano Clàssic Ronnie and Lawrence Ackman amb la New York Philharmonic.

També et pot interessar

Palau Piano
Dilluns, 1 de juliol de 2019–20h
Sala de Concerts

Preus: 20 i 30 euros

Lucas & Arthur Jussen, pianos

J. S. Bach – G. Kurtág: *Dos corals*
W. A. Mozart: *Sonata per a dos pianos, en Re major, KV 448*
F. Schubert: *Lebensstürme, en La menor, D. 947*
F. Mompou: *Comptines*
I. Stravinsky: *La consagració de la primavera*

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 1000-2019

Benjamin Grosvenor, piano

Palau Piano
Dilluns, 20 de maig de 2019–20h
Sala de Concerts

Programa

I

Robert Schumann (1810-1856)

Blumenstück, op. 19

8’

Kreisleriana, op. 16

32’

1. Ausserst bewegt
2. Sehr innig und nicht zu rasch
3. Sehr aufgeregt
4. Sehr langsam
5. Sehr lebhaft
6. Sehr langsam
7. Sehr rasch
8. Schnell und spielend

II

Leoš Janáček (1854-1928)

Sonata 1.X.1905

12’

1. Predtucha (Pressentiment)
2. Smrt (Mort)

Serguei Prokófiev (1891-1953)

Visions fugitives (selecció)

13’

- I Lentamente
- II Andante
- III Allegretto
- XVIII Con una dolce lentezza
- VI Con eleganza
- VII Pittoresco (Arpa)
- X Ridicolosamente
- XI Con vivacità
- XII Assai moderato
- IX Allegretto tranquillo
- XIV Feroce
- XVI Dolente

Vincenzo Bellini (1801-1835) – **Franz Liszt** (1811-1886)

Réminiscences de ‘Norma’

17’

“*Hem viscut el segle més terrible,
de vegades somio que el segle soc jo.
Tot fa: dolor damunt dolor, fins al set doble,
set capes de fang conformen
els grius i semidéus de l’avinguda solar.
La cremor revesteix l’arbre
de crosta paràsita, ben aviat
esdevindrà esquelet obedient, oh fibra, oh
fibra elemental! [...]”*

Màrius Sampere

“Hem viscut el segle més terrible”

Ens trobarem a fora, 2006

Comentari

La producció pianística de Robert Schumann, com la seva personalitat, ofereix contrastos flagrants: obres impregnades d’un lirisme senzill, proper a la natura, i altres de pur desafiament tècnic, en què la imaginació creadora sembla desbocar-se. Del primer tipus són les peces sobre flors *Blumenstück, op. 19*, concebudes el 1839. Gràcils, elegants, acolorides, han format part del repertori domèstic al llarg de generacions. La flor, símbol d’una fructificació en potència, és per a la mentalitat romàntica un element sensible que eventualment “transporta”, que suggereix elevació o transcendència. Pensem, per exemple, en la paradigmàtica “flor blava” del poeta i novel·lista Novalis. Un altre imaginatiu escriptor, E. T. A. Hoffmann, inspirà l’obra que Schumann va publicar el mateix any com a *Kreisleriana*, en honor al personatge i alter ego concebut per aquell. D’un virtuosisme febril, l’estructura es consolida al llarg de vuit “Fantasies per al piano” –d’acord amb el subtítol– a força de rampells, alternant moviments ràpids (*Äußerst bewegt, Sehr aufgeregt* o *Sehr rasch*) amb altres d’una calma no menys desconcertant (*Sehr innig und nicht zu rasch* o *Sehr langsam*).

La capacitat de la música de Schumann per evocar i despertar afectes es retroba en compositors de contextos diferents. És el cas de Leoš Janáček, que a la *Sonata 1.X.1905*, també coneguda com “Des del Carrer”, es proposa rememorar i homenatjar un succès dramàtic –l’assassinat de František Pavlik, durant les protestes de la Universitat de Brno– que va impactar-lo profundament. S’ha dit que l’obra constava de tres moviments, sent l’últim una marxa fúnebre, el manuscrit de la qual Janáček va llançar al Moldava en un acte irreflexiu, qui sap si carregat de sentit. El mateix compositor va comparar les pàgines flotant sobre la superfície del riu amb cignes blancs. Una inqüestionable sensibilitat poètica és perceptible, igualment, a les Visions fugitives, sèrie de peces de caire minimalista, compostes per Serguei Prokófiev la dècada següent. S’entreteixeix la dimensió calidoscòpica de la realitat sonora d’una manera falsament aleatòria, entre punts gravitacionals que irradien color i maximitzen l’experiència del moment, viscut com necessàriament passatger.

Més evident pot semblar el fil narratiu de les *Reminiscències de ‘Norma’* per Franz Liszt, que resulten de la interiorització i recreació per a piano de certs passatges de l’òpera de Vincenzo Bellini. La tragèdia que amenaça la sacerdotessa, enamorada de l’enemic, es condensa i desenvolupa en una extensió temporal vuit vegades inferior a la de la versió escènica gràcies a la fantasia del compositor magiar, que a més de ser un virtuós venerat a la seva època –amb un elevat sentit de l’espectacle– va traslladar als pianos dels salons particulars i a les petites sales de concerts les més intricades obres simfòniques i vocals.

Jacobo Zabalo, crític musical